

Arrest

nr. 66 341 van 8 september 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat JACOBS, die loco advocaat N. BYVOET verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Armeense origine. U bent afkomstig van de stad Yeghegnadzor, Armenië. Als kind verliet u Armenië en vestigde u zich in de Russische Federatie. In 1997 verwierf u de Russische nationaliteit. U verbleef de laatste jaren in Novosibirsk. In 2008 huwde u O. A. {...} (O.V. xxxxxxx). In april 2009 werd uw zoon A. {...} geboren. Uw zoon werd kort na zijn geboorte door de Russische overheid als invalide erkend. Uw problemen houden verband met uw echtgenoot O. A. {...}. Begin januari 2009 kreeg hij problemen met leden van de criminele organisatie Pervomajskaja. Zij eisten een deel van de winst van het bedrijf van uw man op, hetgeen hij weigerde af te staan. Uw man werd vervolgens zwaar geslagen door leden van Pervomajskaja en zijn zakenpartner werd in februari 2009 vermoord. Na de moord op deze laatste diende uw man klacht in bij de politie. Hierna dook uw man onder in Chabarovsk. Tijdens zijn verblijf in Chabarovsk ondervond u zelf problemen. Op 03/03/2009 werd u op straat benaderd door gewapende mannen, en door hen in een auto gezet. Er

werd u gezegd dat uw man moest terugkeren naar Novosibirsk en dat hij zijn klacht moest intrekken. Daarna werd u vrijgelaten. Na dit voorval traden er bij u zwangerschapscomplicaties op en diende u te worden gehospitaliseerd. U belde uw man op. Toen hij het nieuws hoorde verliet hij Chabarovsk en keerde hij terug naar Novosibirsk. Na zijn terugkeer trok uw man zijn klacht in en werd het enige tijd rustig. In december 2010 zei uw man echter plots dat jullie moesten vertrekken. Op 12/12/2010 vlogen u, uw man en uw zoon vanuit Novosibirsk naar Moskou. In Moskou werd uw internationaal paspoort in beslag genomen door een smokkelaar die door uw schoonvader was geregeld. Vervolgens plaatste de smokkelaar u, uw man en zoon op een reisbus. Deze bus bracht jullie vanuit Moskou naar België. Op 16/12/2010 kwamen jullie aan in België. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot O. A. {.} (O.V. xxxxxxx). In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden. Deze beslissing werd als volgt gemotiveerd: "Er werd vastgesteld dat uw verklaringen over de hele lijn onaannemelijk zijn. Dit bleek allereerst het geval te zijn voor uw verklaringen omtrent uw reisroute. U verklaarde dat u vanuit Novosibirsk naar Moskou was gevlogen, waar u een reisbus had genomen richting België (CGVS p.8-10). Het werd echter duidelijk dat u deze reis niet hard kon maken. Zo bracht u geen materieel bewijs (zoals een vliegtuigticket) van deze reis aan en bleken uw verklaringen hierover ontoereikend. Wat uw verklaringen betreft werd opgemerkt dat u geen enkel land kon noemen op uw weg naar België en dat u niet kon verklaren op welke wijze u de verschillende grenzen van deze landen had kunnen passeren. U verklaarde hieromtrent niet te weten welke landen u was gepasseerd omdat deze informatie u door de smokkelaar niet gegeven werd. U beweerde hierbij dat u pas onderweg besepte dat u illegaal werd vervoerd. De vaststelling dat er geen reisinformatie werd verstrekt droeg bij aan dit besef. Deze verklaring is echter niet afdoende. Het feit dat u met een bus reisde maakte uw reis visueel zichtbaar. Daarbij beweerde u tevens dat jullie lange tijd aan een grenspost moesten wachten, dat er een persoon in uniform de bus opstapte en dat de bus, voor uw aankomst in Brussel, verscheidene malen stopte om passagiers te laten uitstappen. Dit alles maakt uw absolute onwetendheid over de gevolgde weg ongeloofwaardig. Tezelfdertijd werd vastgesteld, via een afgiftestempel in uw intern paspoort, dat aan u op 28/06/2010 een internationaal paspoort werd uitgereikt. Zijnde minder dan zes maanden voor uw vertrek uit de Russische Federatie. U verklaarde hieromtrent dat u toen, samen met uw vrouw en zoontje, van plan was om naar Armenië te gaan op familiebezoek. U bent omwille van uw zaken echter niet naar Armenië gegaan. Uw vrouw en uw zoontje zijn wel gegaan. Hun bezoek zou hebben plaatsgevonden in de zomer van 2010. U kon niet meer zeggen in welke maand, u vermoedde in juli. U beweerde dat zij gedurende 25 à 26 dagen in Armenië verbleven hebben, zijnde drieëneuhalf week (CGVS p.6-7). Nu, uw echtgenoot werd tevens bevraagd over haar verblijf in Armenië. Zij antwoordde, op de vraag wanneer zij voor het laatst in Armenië was geweest, dat het reeds drie à vier jaar geleden moest zijn. Pas toen zij de vraag gesteld werd of zij daarna niet meer in Armenië was geweest, verklaarde zij plots dat zij ook in de zomer van vorig jaar voor twee weken in Armenië is geweest. Gezien het tegenstrijdige karakter van beide verklaringen werd haar om verduidelijking gevraagd. Zij slaagde er echter niet in deze te geven (CGVS P. {.} p.3-4). Daarbij aansluitend werd vastgesteld dat u verschillende namen opgaf voor de smokkelaar die jullie reis zou hebben geregeld en die jullie reispassen in beslag zou hebben genomen. Zo beweerden zowel u als uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze persoon A. {.} heette (DVZ O. {.} & P. {.} punt 34). Heden, voor het Commissariaat-generaal, verklaarde u dat deze persoon ofwel Boris ofwel Volodja heette. U voegde hieraan toe dat hij zich zo voorstelde (CGVS p.8). Uw echtgenote beweerde dan weer dat zij zich de naam van deze persoon niet meer kon herinneren (CGVS P. {.} p.3). U werd geconfronteerd met het verschil in uw verklaringen en beweerde vervolgens dat ook u zich de naam van de smokkelaar niet meer herinnert. Deze bewering is evenmin afdoende. Zo is de tegenstrijdigheid een feit. Uw bewering dat u zijn (juiste) naam niet zou kennen is daarbij onaannemelijk gezien uw bijkomende verklaringen omtrent deze persoon. U verklaarde namelijk dat het een kennis van uw vader betrof. U beweerde daarbij dat u vanuit België telefonisch contact had opgenomen met uw vader om de gegevens van deze persoon te vernemen. Dit om jullie internationale passen terug te bekomen (CGVS p.8). Aldus dient de naam van deze persoon voor u gekend te zijn. Er wordt daarbij in de marge opgemerkt dat daar waar u voor de Dienst Vreemdelingenzaken een Armeense voornaam opgaf u voor het Commissariaat-generaal aan de smokkelaar Russische voornamen gaf. Kortom, bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat de reisroute zoals die door u werd beschreven bedrieglijk is. Zij doen dan ook vermoeden dat u op basis van een internationaal paspoort naar België bent gereisd en u dit document thans voor de asielinstanties achterhoudt. Wat uw vluchtmotief betreft werd vastgesteld dat u bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal enkele belangrijke wijzigingen aanbracht aan het relaas zoals dat in de 2 vragenlijst van het Commissariaat-generaal werd opgenomen. Zo beweerde u dat men bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, waar uw relaas werd opgetekend, grote fouten had gemaakt. U verklaarde meer bepaald dat u niet op 04/02/2009, zoals vermeld in de vragenlijst, werd ontvoerd maar veel eerder op 13/01/2009. U vervolgde dat op 04/02/2009 het incident in het restaurant had plaats gevonden waarbij uw vriend V. {...} zwaar was geslagen (CGVS p.2). Welnu, wat deze zaken betreft wordt het volgende vastgesteld. Ten eerste blijkt dat u de vragenlijst ondertekend heeft en u hiermee bevestigde, zoals aangegeven op de vragenlijst, dat de opgetekende verklaringen juist zijn. Ten tweede figureert nergens in deze vragenlijst de datum 13/01/2009, zijnde de dag dat u ontvoerd zou zijn. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat er bij het opstellen van de vragenlijst geen aandacht werd geschonken aan details (CGVS p.2). Aangezien uw ontvoering uw zwaarste feit van vervolging betreft kan in deze redenering niet worden meegegaan. Ten derde werd vastgesteld dat uw relaas in de vragenlijst vermeldt dat tussen uw ontvoering en het incident in het restaurant slechts enkele dagen zaten (CGVS vragenlijst). Uw huidige verklaringen gaan echter uit van drie weken (tussen 13/01/2009 en 04/02/2009). Dit geeft aan dat de tegenstrijdigheden niet louter data betreffen. Ten vierde werd vastgesteld dat ook de beschrijving van de nasleep van uw problemen contradictorisch is. Zo vermeldt de vragenlijst dat uw broer, die nog in Armenië zou verblijven, twee keer was benaderd door enkele mannen met de vraag waar u was. Ter hoogte van het Commissariaat-generaal bleek u dit niet meer te weten. Tot zeven maal toe antwoordde u op de vraag of familieleden van u met leden van Pervomajskaja problemen hadden gehad of met hen in contact waren gekomen dat dit niet het geval was geweest (CGVS p.17). Pas toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen in de vragenlijst beweerde u dat uw broer in Armenië was benaderd. U beweerde weliswaar, in tegenspraak met de vragenlijst, dat dit slechts éénmaal was gebeurd (CGVS p.18). U werd ook hier op de tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen aantal had vermeld. Uit de vragenlijst blijkt echter het tegendeel. Soortgelijk werd bij uw echtgenote vastgesteld dat zij bij het invullen van de vragenlijst niet kon zeggen door welke groepering u vervolgd werd (de groepering Pervomajskaja). Op het Commissariaat-generaal bleek zij dit wel te weten. Zij gaf daarbij aan dat zij reeds voor jullie vertrek uit de Russische Federatie wist dat het om deze groep ging (CGVS p.5-6). Uw echtgenote werd aldus op haar onwetendheid gewezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarde hierover dat ze destijds de vraag niet goed begrepen had - ze verstond het Armeense woord voor groepering niet - en deze aldus slecht beantwoord had. Deze verklaring overtuigt geenszins. Zo blijkt hieruit dat uw vrouw zich de vraag in deze zin herinnerde ondanks het feit dat zij deze niet begrepen zou hebben. Dit valt moeilijk te rijmen. Daarbij wordt vastgesteld dat zij over het onbegrip geen melding heeft gemaakt bij het invullen van de vragenlijst. Zij beweerde hierover dat ze moe was en dat haar niet werd gezegd dat vragen herhaald konden worden. Ook dit valt in het niet bij de vaststelling dat zij een sluitend antwoord heeft gegeven op de vraag. Zij antwoordde op de vraag, naar de naam van de groepering, dat zij deze niet kent maar dat zij wel weet dat er iemand machtig aan het hoofd van deze groepering (!) staat. Met andere woorden het antwoord wijst op het welverstaan van de vraag en bevat bovendien het gecontesteerde woord "groepering". Al deze zaken wijzen reeds op bedrieglijkheid. Hieraan dient te worden toegevoegd dat u ter hoogte van het Commissariaat-generaal geen duiding kon geven over de identiteit van uw vervolgers. U kon slechts zeggen dat het leden van Pervomajskaja waren. Deze onwetendheid is echter ongeloofwaardig. Zo blijkt uit uw relaas dat u na de moord op V. {...} tegen hen klacht indiende bij de politie, dat de daders gearresteerd werden en dat er een strafzaak tegen hen opgestart werd. Deze gang van zaken veronderstelt dat de identiteit van de daders bekend was. U werd ook hier op gewezen en beweerde dat u hun namen niet meer kon herinneren. U verklaarde slechts dat één van hen Sasha heette (CGVS p.16). Gezien de ernst van de zaak volstaat deze verklaring echter niet. Dit alles maakt dan ook dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. Uw intern paspoort, het intern paspoort van uw vrouw, uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon, uw militair boekje met attest van uw legerdienst in Armenië, uw beide huwelijksaktes (voor de wet en voor de kerk), de opleidingsattesten van u en uw vrouw, het Russisch medisch attest aangaande uw zoon en de invalidenkaart van uw zoon vormen geen van allen een bewijs van de problemen die u met de groepering Pervomajskaja zou hebben gekend." Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, O.A. {...}, wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 71 202. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift hoofdzakelijk beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 66 340 van 8 september 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan O.A. {...}. Het arrest genomen in hoofde van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

“2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids-, evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. In casu heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers asielrelaas over de hele lijn ongeloofwaardig bevonden en dit omwille van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn reisroute en belangrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over zijn vluchtmotief.

Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

Vervolgens dient er op gewezen te worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. Inzake de reisroute volhardt verzoeker dat de verklaringen van hem en zijn echtgenote wel degelijk geloofwaardig zijn. De bus waarmee ze naar België zijn gekomen was immers geen toeristenbus, het was er donker, iedereen diende zich stil te houden, er mocht niet uitgestapt worden en zij waren niet op de hoogte van de eindbestemming. Dit is volgens verzoeker dan ook de reden dat hij geen enkel land kon opnoemen waar hij langs is gereden.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker op geen enkele wijze zijn reisweg aantoonde terwijl hij, aangezien hij verklaarde ook met het vliegtuig te zijn gereisd, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Moskou is aangekomen. Door geen reisdocumenten voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker weerlegt het motief inzake het niet kunnen voorleggen van enig materieel bewijs geenszins. Verzoekers verklaringen inzake zijn verdere reisweg met de bus kunnen evenmin overtuigen. Immers kan de in het verzoekschrift

uiteengezette verklaring geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker én zijn echtgenote geen enkel land of plaats konden noemen waar zij met de bus zijn gepasseerd tijdens hun lange reis van Moskou tot België. Verzoeker verklaarde immers dat het mogelijk is dat hij namen van steden heeft gehoord, maar dat hij hier niet heeft bij stilgestaan en dat ze een tijdje gewacht hebben aan een grensovergang (gehoorverslag CGVS verzoeker, stuk 3, p. 9). Welnu, van iemand die op illegale wijze zijn land van herkomst verlaat mag evenwel een verhoogde staat van alertheid verwacht worden zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker zich geen enkele plaats kan herinneren die ze zouden gepasseerd zijn. Uit lezing van het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker enkel stelde achteraan in de bus gezeten te hebben (gehoorverslag CGVS verzoeker, stuk 3, p. 9), doch op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van het feit dat de bus verduisterd zou zijn geweest, zodat aan deze post factum verklaring weinig geloof kan worden gehecht. Verder is het betoog van verzoeker dat iedereen zich stil diende te houden in tegenstrijd met zijn verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal waar hij stelde dat er verschillende nationaliteiten op de bus zaten en dat hij de taal herkende (gehoorverslag CGVS verzoeker, stuk 3, p. 10), zodat hieruit kan afgeleid worden dat er wel degelijk gepraat werd op de bus. Het betoog van verzoeker ter verklaring van zijn onwetendheden over zijn reisweg is gelet op voorgaande geenszins overtuigend.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing ook een aantal vaststellingen gedaan werden omtrent de uitgifte van een internationaal paspoort aan verzoeker en het eventuele gebruik van deze internationale paspoorten. De Raad stelt vast dat verzoeker geen argumenten aanbrengt ter weerlegging van deze motieven, zodat deze vaststellingen dan ook onverminderd als vaststaand dienen beschouwd te worden.

2.1.3. Omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheid over de identiteit van de smokkelaar, ontkent verzoeker dat hij ooit zou hebben gezegd dat de smokkelaar A. {...} heette en dat hij de smokkelaar kende. Hij stelde zowel tijdens het gehoor voor de DVZ als voor het CGVS dat zijn vader in contact was gekomen met de smokkelaar via kennissen van hem. Hij stelt dat het dus niet correct is dat de smokkelaar zelf een kennis van zijn vader was.

De Raad stelt echter vast dat uit het gehoorverslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk heeft verklaard dat de smokkelaar A. {...} heette én dat het een kennis van zijn vader was (Gehoorverslag DVZ verzoeker, vraag nr. 34). De Raad wijst erop dat het volharden in één versie van de feiten – met name zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal – en het ontkennen van de andere versie van de feiten – zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken – niet van die aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien verklaarde ook zijn echtgenote voor de DVZ dat de smokkelaar A. {...} heette én dat het een kennis van haar schoonvader was (Gehoorverslag DVZ verzoekster, vraag nr. 34). Verzoeker slaagt er derhalve niet in om deze tegenstrijdigheid te ontkrachten.

2.1.4. Verzoeker betwist tenslotte dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de datum van ontvoering. Hij stelt dat de datum vermeld in de vragenlijst niet correct is. De verklaringen in de vragenlijst zijn opgesteld in het Nederlands, zodat hij niet kon weten wat er juist in de verklaring stond die hij ondertekende. Bovendien heeft hij in het begin van het gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk gesteld dat hij enkele opmerkingen wenste te maken omtrent zijn interview voor de DVZ aangezien er daarin bepaalde zaken stonden vermeld die niet correct waren.

Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielseelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker inderdaad stelde dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken iets anders heeft gezegd dan wat er genoteerd werd (Gehoorverslag CGVS verzoeker, stuk 3, p. 2). Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in het administratief dossier, blijkt evenwel waarom geen geloof gehecht kan worden aan de verklaringen van verzoeker, met name “Ten eerste blijkt dat u de vragenlijst ondertekend heeft en u hiermee bevestigde, zoals aangegeven op de vragenlijst, dat de opgetekende verklaringen juist zijn. Ten tweede figureert nergens in deze vragenlijst de datum 13/01/2009, zijnde de dag dat u ontvoerd zou zijn. U werd hiermee geconfronteerd en beweerde dat er bij het opstellen van de vragenlijst geen aandacht werd geschonken aan details (CGVS p.2). Aangezien uw ontvoering uw zwaarste feit van vervolging betreft kan in deze

redenering niet worden meegegaan. Ten derde werd vastgesteld dat uw relaas in de vragenlijst vermeldt dat tussen uw ontvoering en het incident in het restaurant slechts enkele dagen zaten (CGVS vragenlijst). Uw huidige verklaringen gaan echter uit van drie weken (tussen 13/01/2009 en 04/02/2009). Dit geeft aan dat de tegenstrijdigheden niet louter data betreffen. Ten vierde werd vastgesteld dat ook de beschrijving van de nasleep van uw problemen contradictorisch is. Zo vermeldt de vragenlijst dat uw broer, die nog in Armenië zou verblijven, twee keer was benaderd door enkele mannen met de vraag waar u was. Ter hoogte van het Commissariaat-generaal bleek u dit niet meer te weten. Tot zeven maal toe antwoordde u op de vraag of familieleden van u met leden van Pervomajskaja problemen hadden gehad of met hen in contact waren gekomen dat dit niet het geval was geweest (CGVS p.17). Pas toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen in de vragenlijst beweerde u dat uw broer in Armenië was benaderd. U beweerde weliswaar, in tegenspraak met de vragenlijst, dat dit slechts éénmaal was gebeurd (CGVS p.18). U werd ook hier op de tegenstrijdigheid gewezen en beweerde dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen aantal had vermeld. Uit de vragenlijst blijkt echter het tegendeel. Soortgelijk werd bij uw echtgenote vastgesteld dat zij bij het invullen van de vragenlijst niet kon zeggen door welke groepering u vervolgd werd (de groepering Pervomajskaja). Op het Commissariaat-generaal bleek zij dit wel te weten. Zij gaf daarbij aan dat zij reeds voor jullie vertrek uit de Russische Federatie wist dat het om deze groep ging (CGVS p.5-6). Uw echtgenote werd aldus op haar onwetendheid gewezen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij verklaarde hierover dat ze destijds de vraag niet goed begrepen had - ze verstond het Armeense woord voor groepering niet - en deze aldus slecht beantwoord had. Deze verklaring overtuigt geenszins. Zo blijkt hieruit dat uw vrouw zich de vraag in deze zin herinnerde ondanks het feit dat zij deze niet begrepen zou hebben. Dit valt moeilijk te rijmen. Daarbij wordt vastgesteld dat zij over het onbegrip geen melding heeft gemaakt bij het invullen van de vragenlijst. Zij beweerde hierover dat ze moe was en dat haar niet werd gezegd dat vragen herhaald konden worden. Ook dit valt in het niet bij de vaststelling dat zij een sluitend antwoord heeft gegeven op de vraag. Zij antwoordde op de vraag, naar de naam van de groepering, dat zij deze niet kent maar dat zij wel weet dat er iemand machtig aan het hoofd van deze groepering (!) staat. Met andere woorden het antwoord wijst op het welverstaan van de vraag en bevat bovendien het gecontesteerde woord "groepering". Al deze zaken wijzen reeds op bedrieglijkheid. Hieraan dient te worden toegevoegd dat u ter hoogte van het Commissariaat-generaal geen duiding kon geven over de identiteit van uw vervolgers. U kon slechts zeggen dat het leden van Pervomajskaja waren. Deze onwetendheid is echter ongeloofwaardig. Zo blijkt uit uw relaas dat u na de moord op V. {...} tegen hen klacht indiende bij de politie, dat de daders gearresteerd werden en dat er een strafzaak tegen hen opgestart werd. Deze gang van zaken veronderstelt dat de identiteit van de daders bekend was. U werd ook hier op gewezen en beweerde dat u hun namen niet meer kon herinneren. U verklaarde slechts dat één van hen Sasha heette (CGVS p.16). Gezien de ernst van de zaak volstaat deze verklaring echter niet." Het betoog van verzoeker dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct werden opgetekend kan niet overtuigen. Immers blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Armeens aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit ondertekend heeft waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (gehoorverslag DVZ verzoeker, stuk 11, p. 3). Het gehoorverslag op de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken nu, zoals uit de omstandige motivering van de commissaris-generaal blijkt verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet enkel een andere datum opgegeven heeft inzake een kernelement van zijn vluchtrelaas, hetgeen verzoeker nu tracht te wijten aan vertaalproblemen, doch heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook nooit melding gemaakt van de datum 13/01/2009, zijnde de dag dat hij ontvoerd werd en aldus het zwaarste feit in zijn asielrelaas uitmaakt, is hij eveneens tegenstrijdig in zijn verklaringen aangaande het tijdsverloop tussen zijn ontvoering en het incident in het restaurant en is ook zijn beschrijving van de nasleep van zijn problemen contradictorisch. Gelet op het dermate grote aantal tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal kan hoegenaamd geen geloof gehecht worden aan verzoekers bewering dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werden opgetekend.

2.1.5. Waar verzoeker het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden acht, wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de

stukken van het administratief dossier, waaronder de gehoorverslagen van verzoeker en dat hij tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoeker toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker er niet in geslaagd is de determinerende motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, met name dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn reisroute en verzoekers vluchtmotieven behept zijn met verschillende tegenstrijdigheden die de kern van zijn asielrelaas betreffen.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 52 en 48/3 juncto 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen.

2.2.1. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, kan door de Raad niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. Verzoeker verwijst naar de definitie van vluchteling in de vluchtelingenconventie en betoogt dat de door hem aangehaalde problemen en vervolging door de criminele organisatie Pervomajskaja verband houden met de criteria vastgesteld in de vluchtelingenconventie. Aangezien verzoeker vreest voor zijn fysieke integriteit mag tevens aangenomen worden dat de vervolging voldoende ernstig is. Verzoeker meent dat de nog steeds durende problematiek van criminele organisaties in Rusland volledig buiten beschouwing werd gelaten.

De Raad benadrukt dat het aan de asielzoeker is om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden van de Vluchtelingenconventie om als vluchteling erkend te worden. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een verwijzing naar de problematiek van criminele organisaties in Rusland, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel in gebreke blijft. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het asielrelaas van verzoeker aan een grondig onderzoek heeft onderworpen, doch verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden over de hele lijn en dit omwille van onaannemelijke verklaringen omtrent zijn reisroute en belangrijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen over zijn vluchtmotief. Zoals in het eerste middel vastgesteld, is verzoeker er niet in geslaagd de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen. De Raad bevestigt dan ook de motivering van de bestreden beslissing.

2.2.4. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is" (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoeker blijft evenwel in gebreke dit te doen.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden."

2.2. Verzoekster voegt evenwel met betrekking tot haarzelf alleen het volgende toe aan haar verzoekschrift:

"Anderzijds verwijst men in de beslissing van 30 maart 2011 naar enkele vragen waarop verzoekster niet kan antwoorden, meer bepaald de vragen met betrekking tot de 'groeperingen'. Met betrekking hiertoe moet worden opgemerkt dat het interview werd afgenomen in het Armeens, dit terwijl verzoekster deze taal niet volledig machtig is. Zij heeft Armenië immers reeds op jonge leeftijd verlaten en heeft verder onderwijs gevolgd in het Russisch. Daardoor was het interview voor verzoekster zeer moeilijk. Zij was ook erg zenuwachtig, dit bovenop het feit dat haar zwaar gehandicapt zoontje mee was tijdens het interview aangezien hij onmogelijk kan worden alleen gelaten. Door al deze omstandigheden verlief het interview zeer moeizaam, hetgeen een verklaring is voor de moeilijkheden die werden ondervonden"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, dewelke steun vindt in de stukken van het administratief dossier, blijkt evenwel dat verzoekster voor haar onwetendheid op de Dienst Vreemdelingenzaken over de groepering als verklaring aangaf dat zij het Armeense woord voor 'groepering' niet verstond. Evenwel blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing waarom aan deze verklaring geen geloof gehecht kan worden, namelijk omdat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij de vraag wel begrepen had en zij bovendien op geen enkel ogenblik melding maakte van het feit dat zij de vraag niet begrepen zou hebben. Samen met de commissaris-generaal dient inderdaad vastgesteld te worden dat verzoekster op de vraag: *"Weet u hoe de groepering heet waarmee uw man problemen had?"* duidelijk antwoordde: *"Nee. Wel weet ik dat een machtig iemand aan het hoofd van deze groepering staat. Daarom valt er weinig tegen te ondernemen."* (Vragenlijst verzoekster, stuk 11, p. 2) zodat geenszins getwijfeld kan worden aan het gegeven dat verzoekster de vraag begrepen had. Het argument van verzoekster dat zij de Armeense taal niet voldoende machtig zou zijn, samen met de vaststelling dat zij zelf voor een Armeense tolk heeft gekozen (bijlage 26 verzoekster, stuk 13), is dan ook hoegenaamd niet overtuigend.

Waar verzoekster tenslotte stelt dat zij zenuwachtig was en het interview daardoor moeizaam verliep, wijst de Raad erop dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat, doch van hem verwacht kan worden dat hij zijn relaas op een coherente, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen zoals de groepering waarmee men problemen had. Nogmaals wijst de Raad erop dat verzoekster in staat bleek duidelijk te antwoorden op de desbetreffende vraag zodat de Raad evenmin inziet hoe de aanwezigheid van haar gehandicapt zontje tijdens het interview verzoekster verhinderd zou hebben in het correct en volledig beantwoorden van de vragen gesteld op de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter,

mevr. E. VAN AGTMAAL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER